

det er, fordi de tre andre Lister, vi kan vente os, ikke er mere værd, at de ikke allerede er kommet frem, saa at vi kan se paa dem. Men hvis de kommer til at indeholde noget saa enestaaende godt, vil jeg sige til den højtærede Minister: Hvorfor dog saa vente med at offentliggøre dem? Sygekasserne, Sygekassemedlemmerne og Staten vilde jo kunne spare Masser af Penge, hvis det virkelig er lykkedes at finde et Universal-middel, som man blot tøver med at offentliggøre. Endvidere vil jeg henstille, at det ikke blot bliver Sygekasselæger, men ogsaa andre Læger, som faar Del i Anskuelsesundervisningen, saaledes at det kan komme hele den medicinforgørende Del af Befolkningen til gode. Thi vel er jeg ikke Læge; men jeg har i hvert Fald aldrig hørt, at de indvendige Organer i et Sygekassemedlem er anderledes end i et Ikke-Sygekassemedlem. Hvis Virkningerne ikke er ens for alle, kan det altsaa i hvert Tilfælde ikke være det, der er Skyld deri. Men een Ting vil jeg protestere imod, at man gør Sygekassemedlemmerne til anden eller tredje Klasses Patienter. Jeg tror nu imidlertid, at Lægerne, med eller uden Brugsanvisning, vil ordinere den Medicin, som de anser for at være den bedste for deres Patienter; og saadan skal det ogsaa være, ellers vilde man jo ganske forfuske Lægens Ansvar, ja mere endnu, man vilde nedbryde den Tillid, som det er nødvendigt at Patienten har til sin Læge. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet. Det er mærkværdigt, jeg har altid troet, det var meget vigtigt for en Patient, at han havde Tillid til sin Læge. Det er vistnok ogsaa en Opfattelse, som er almindelig i Befolkningen, og jeg selv vilde ikke bryde mig om at konsulere en Læge, som jeg ikke havde Tillid til. Men jeg vil tro, at Lægerne i hvert Tilfælde i Almindelighed — der er jo brodne Kar i alle Lande — vil føle Ansvaret overfor den Kasses Økonomi, ved hvilken de er ansat. Og gør de ikke det, tror jeg i hvert Fald, at største Delen af dem føler Ansvaret overfor deres fattige Patienter, for det er jo slet ikke saadan, at Patienterne helt og holdent faar Medicinen, de maa betale fra $\frac{1}{4}$ af den og opefter. Og hvis en Læge endelig ikke skulde føle Ansvaret hverken overfor Kassen eller overfor Patienten, tvivler jeg stærkt om, at en saadan Brugsanvisning skulde kunne vække hans Ansvarsfølelse. Naturligvis, de omtalte Lister, som skal komme, kan aldrig skade, hvis de da ikke indeholder Paabud, men at der paa den Maade skulde kunne

skaffes Kompensation for over 1 Mill. Kr., faar ingen mig til at tro.

Beklageligt vilde det imidlertid være, om en hel Del Kasser, som nu yder Medicin, skulde inddrage denne Ydelse. I „Sygekassebladet“ for Maj Maaned, et Blad, som redigeres af saa ansete Mænd som Kontorchef i Sundhedsstyrelsen, Fysikus Johansen og Kontorchef i Sygekasseinspektoratet Daniel, finder jeg en Artikel, som hedder: Billigere Medicin. Den begynder saaledes: „Det skulde synes ret naturligt, at Ydelsen af Lægemidler, f. Eks. Medicin, hørte til Sygekassens tvungne Ydelser. Dette er imidlertid som bekendt ikke Tilfældet. Ydelsen hører til de frivillige, og af vore ca. 1 650 statsanerkendte Kasser har kun 1 000 Kasser paataget sig Medicinydelsen.“ Som man ser, ønsker man her at gaa lige den modsatte Vej af den, der anvises af den højtærede Minister. I Bemærkningerne til Lovforslaget staar der: „Sygekassernes Udgifter til Medicin hørte indtil 1921 ikke med til de Former for Sygekassehjælp, som Staten ydede Refusion for, men blev først ved Loven af 6. Maj 1921 optaget blandt de tilskudsberettigende Ydelser.“ Nu vil jeg for Resten i Parentes bemærket gerne spørge, hvorfor man her kalder den Loven af 6. Maj 1921, naar den i øvrigt baade i Titelen og alle andre Steder hedder Loven af 20. Juni 1921, men det er naturligvis noget mindre væsentligt. Der fortsættes: „Dette har ført til et stærkt forøget og neppe altid hensigtsmæssigt Brug af Medicin, saaledes at Kassernes samlede Udgifter hertil nu er oppe paa 4 190 000 Kr., medens Udgifterne for Aaret 1920 var 2 920 000 Kr.“ Herom vil jeg dog tillade mig at gøre den Bemærkning, at et forøget Brug af Medicin absolut ikke behøver at være ensbetydende med et Misbrug af Medicin. I det omtalte Blad, „Sygekassebladet“, hedder det herom, efter at man har beskæftiget sig med denne Stigning i Udgifterne til Medicin: „Tidligere var der dog i Modsetning til nu mange Kasser, som ikke ydede Medicin til Børn, ligesom der ogsaa da var ca. 300 Kasser, som havde begrænset Medicinydelsen til et vist Beløb aarligt for et Medlem, f. Eks. 30 Kr. En saadan Begrænsning kendes ikke mere, bortset fra enkelte Kasser.“ Som man vil se, har den forøgede Udgift til Medicin for en Dels Vedkommende sin naturlige Forklaring. Men hertil kommer alle de nye Præparater, som efterhaanden kommer i Brug, særlig overfor Sygdomme, som er meget stærkt